

ТРЪБАЧИ И РАЗНОСВАЧИ НА

ПРАЗНОДУМСТВА

И НАДЕЖДИ

2018 ХВАЛБИ, ГЛОБИ И ПАТЕРИЦИ!

„Нали най-много прилича на Глупостта да бъде сама тръбач на своите похвали и лира на самата себе си. Кой би ме изобразил по-добре от мен самата?“

Еразъм Ротердамски, „Възхваля на глупостта“.

Ако слушаме управляващите, благодарение на тях 2018 година буквално е върнала България на политическата карта на Европа и света. То не беше европредседателство, не беше софийска среща на лидерите на страните от Западните Балкани с лидерите на ЕС, домакинство на срещите ЕС-Турция в Евксиноград и Източна Европа – Китай в София, Договор за приятелство и добросъседство с Македония. И дори подписването на договора между Атина и Скопие, по силата на който Македония се съгласи да не претендира за гръцкото историческо наследство и територия, да промени Конституцията си и да се нарече Република Северна Македония.

На стр. 2

На стр.3

ФОРУМЪТ В МАРАКЕШ И РЕДУЦИРАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ

РУСОФОБИЯТА КАТО АНТРОПОЛОГИЧНА

На 11 октомври м.г, в София, бе проведена Национална научна конференция „Русофобството – причини, етапи, форми и институции“. На нея, всеобщ интерес предизвика прочетеното от доц. д-р Валентин Вацев резюме на неговото изследване „Русофобията, като антропологична катастрофа“. „Нова Зора“ вече разполага с пълния текст на студията на именития геополитик и политолог. Предлагаме текста в три последо-

вателни броя на просветеното внимание на нашите читатели с непоколебима увереност за неговото профилактично значение. Намираме, че е особено опасна за народа и държавата ни разгръщащата се в българските средства за масова информация антируска пропагандна капания. Волята за тази русофобска пандемия е с очевиден извън национален интерес и базиране. Преприпомним тази мъдрост.

дупреденият, обаче, винаги е въоръжен. Да си

припомним тази мъдрост.

Политическият и пропаганден смисъл на нашата конференция е очевиден – и все пак аз бих се опитал да го заобиколя, доколкото е възможно, защото мисля, че главната задача на този етап е да се внесе ред в понятията. Затова, впрочем, мисля, че трябва да бъдат приветствани всички опити да се гради теория по въпроса. Разбира се, не можем да започнем с дефиниции, те би трябвало да

Доц. д-р Валентин Вацев

дойдат най-накрая, като резултат от съдържателна интелектуална работа върху фактическия материал.

1. И все пак аз бих искал да започна не с това какво е русофобията, а какво тя не е. Вярвам, че много хора ще се съгласят, че тя не е отбелязване и посочване на отделни неприемливи факти или дори тенденции. Затова, например,

когато аз отбелязвам абсолютно престъпния характер на режима, който се беше закрепил в Кремъл в края на миналия век (и как да забравим, че именно този режим два пъти се намесва по особено брутален начин във вътрешно-политическия живот на България – първия път при свалянето на Т.Живков, а втория път седем години по-късно при свалянето на правителството на Демокрагичната левица), кога-

КАТАСТРОФА

то отбелязвам своята ненавист и отвращение към руската олигархия – за нея се твърди, че вече не е във властта, но очевидно все още е твърде близко до нея; а също и когато отбелязвам различни, според мен реални проблеми на днешната управленска практика на Кремъл – аз не се съгласявам да бъде наричан русофоб. Всъщност, ако всичко изброено дотук беше русофобия – тогава главният русофоб би бил съвкупният 140 милионен народ на Русия.

Затова аз твърдя, че русофобията е нещо по-друго, нещо по-различно от обикновената и понякога неизбежно сурова критика на различни културни и управленски практики в Русия.

Без да претендирам за дефиниция, аз твърдя, че русо-

фобията се появява тогава, когато се загубва усета за място и време, за пространство и история, за логическа консеквентност и доказателственост, когато спрем интересът (а той е задължителен за всяко сериозно изследователско мислене) към разликите между универсално, партикуларно и сингуларно, т.е. към самата категориална структура на мисленето. В този смисъл русофобът е конструктор на митологеми, като след като ги е произвел, успява и да живее вътре в тях. По този начин в днешния секуларизиран западен свят (и това е особено вярно именно за англосаксонския свят) русофобията е секуларизиран еквивалент на ужаса от Врага на човешкия род.

На стр. 8-9

КЪДЕ Е РАЯТ НА ЗЕМЯТА?

С ега, след 33 години експедиции и трекинги по най-високите планини, струва ми се мога да дам отговор на въпроса къде е райт на Земята.

През далечната 1981 г. за втори път бродех с приятелите ми от Планинската Спасителна служба по пътеките на Хималаите.

През април 1983 г., когато цъфтяха червените рододендрони на фона на ослепително белите ледени върхове, успяхме с Асен Джаков и Венко Петров да изкачим едно хималайско джудже в Светилището на Анапурна, наистина високо само 5300 метра, и слизахме от планината със самочувствие на първопокорители.

На слизането по Марсианди кхола попаднахме в къща

Румен ВОДНИЧАРОВ

традиционния дал-бат. Благодарната майка си подпяваше докато шеташе, а може би довършваше мълвенето на 108-

от слизащите портери да тръгне обратно с нас до Намче Базар. Трудна работа. Носачите не отбираха от нашия английски и пазарлъкът не вървеше. „Тая работа не е за полилоти“ – каза подигравателно Венко и отиде настрана. След малко видяхме как една групичка босонogi носачи го наобиколи и заслуша офертата му на чист самоковски диалект. Приближихме. Венко рисуваше на земята с една клечка следния ребус: 1 – 20, 2 – 40, 3 – 60 Намче 10 дни – 200 рупии + чифт гуменки. Беше ги нарисувал. „Рамро ли е? (добре ли е?)“, питаше ги той гръмогласно? Не зная дали премията-гуменки се оказа решаваща за Ринджи, но той се съгласи и продължихме с него. Ринджи се оказа професионал.

Връх Еверест, снимка Румен Воденичаров

на мананги, в която стопанката ни се стори угрижена. Къщата нямаше комин (да не влизат зли ду-хове) и пушеше като пещ за домашно изпичане на тухли. На виковете ни „Диди (стопанке), чанг!“, тя не отговори както обикновено: „Иес, рамро чанг“. И ни показа коремчето на момченцето си, на което като балонче се беше показала пънна херния. Павел се зае с хернията и я прибра с две лепенки лейкопласт на кръст. Дидито се преобрази. Веднага ни наля в чашите чанг (тяхната домашна оризова бира), свари ориз в тенджерата под налягане и започна голямо ядене на

те будистки молитви. Буда беше чул молбата, и беше изпратил лечители. Рожбата нямаше да страда. Какво повече може да желае една майка на тази височина, освен може би достигане на нирвана.

Ненаситни за гледки и високи върхове продължихме към базовия лагер на Еверест по дългия път на нашата хималайска експедиция Лхоце-8511. Багажът ни беше тежък. Бяхме натоварени с всичко необходимо за оцеляване над 5000 метра плюс китара, но носачът ни, след като си изпи надницата от 20 рупии, изчезна яко дим още първата вечер. Явно 30 кг му идваха много. Увесили носове седяхме до пътеката на хилядите крака и се мъчихме да спазарим някой

Обикновено той ни изпреварваше, палеше огън и вареше за себе си цампа, а за нас чай. Ние пък го гощавахме с лиофилизирани кайсии и чедър. Понякога му предлагаме разрежена мастика като му обяснявахме, че това е българският чанг. Падаше голям смях като се задаваше от силния за един шерпа алкохол.

Сутрин Венко, който се изживяваше като художник-фотограф, се възторгнаше: „Гледайте бе! Виждат се седем плана“. Гледката си заслужаваше, но през следващите дни се оказа, че трябва да изкачим и преминем и седемте била, спускащи се от високите Хималаи към равнината. Едното от тях, Ламшура пас се оказа високо 3800 метра и ни отне

ден и половина. Разбрахме, че в Хималаите единственото равно място са мостовите над реките и по-мъдро е, за да не се ядосва, човек, да престане

да прави разлика между слизане и изкачване.

Дните се нижеха в непрекъснато ходене. Понякога се настройвахме лирично. Сутрин около нас пълзяха мъгли. „Това е душата на планината“ – беше казал дълбокомислено Павел. Друг път, както подобава на мъжка компания, на поредния превал Асен ни ободряваше: „Е сега надолу и фъшкия се търкала“. Отговорът не закъсняваше: „Освен ако не е много рядка“.

Една сутрин бях тръгнал от Лукла преди другарите си и спрях да ги изчакам

на един завой и да направя снимки. Мина половин час, после още толкова, без да се появят. Чувах се само странни шумове. Всичко става. Оставих самара си и се върнах по пътеката. Пред очите ми се разкри странна гледка. На брега на малка рекичка сякаш се снимаше епизод от „Отпълченците на Шипка“.

На стр. 11

ВЪЛЧА ПЕСЕН

Рашко Стойков

Слушайте нощния вятър засвирил,
дето разказва от връх Балкана
как Стоян Мамин скътал за зимнина
вълче месо - 18 буркана!

В тия времена тъмни и стръвни,
кървави като вълчи капани,
мене ме стрякат, майко, в съня ми
вълчите наши буркани!

Страшно е, майко, страшно и весело,
както през сълзи го пее поета.
Майко Българийо, страдалнице песенна,
вълча Българийо клета!

Каква ли песен ще викне Балкана,
каква ли луда луна ще има,
празните наши, майко, буркани
като завият сред зима?!

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

